

4.4.64

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS TIDENDE

863/64

RÅDETS DIREKTIV

af 25. februar 1964

om gennemførelse af etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for virksomhed inden for engroshandelen

(64/223/EØF)

RÅDET FOR DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE FÆLLESSKAB HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54, stk. (2) og (3), og artikel 63, stk. (2) og (3),

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden¹⁾, særlig afsnit IV A,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i den frie udveksling af tjenesteydelser²⁾, særlig afsnit V C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament³⁾

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg⁴⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

De almindelige planer omtaler ophævelsen af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling vedrørende adgangen til etablering og udveksling af tjenesteydelser inden for engroshandel inden udløbet af andet år af anden etape;

engroshandelen med lægemidler og farmaceutiske produkter samt engroshandelen med kul omfattes ikke af dette direktiv; ifølge bestemmelserne i de almindelige planer liberaliseres disse erhvervsområder først på et senere tidspunkt;

dette direktiv omfatter heller ikke engroshandelen med giftstoffer og sygdomsfremkaldende stoffer; det har vist sig, at der, for så vidt angår disse former for erhvervsvirksomhed, under hensyntagen til de i medlemsstaterne

gældende administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser opstår særlige problemer i forbindelse med beskyttelsen af den offentlige sundhed;

ifølge bestemmelserne i den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden skal begrænsningerne i retten til at være medlem af erhvervsorganisationer afskaffes i det omfang, i hvilket udøvelsen af denne ret indgår i den pågældendes erhvervsvirksomhed;

ordningen for arbejdstagere, som ledsager den, der præsterer ydelsen eller udfører arbejde for hans regning, fastlægges i de i henhold til traktatens artikler 48 og 49 udstedte bestemmelser;

der vil blive udstedt særlige direktiver, som gælder for alle former for selvstændig erhvervsvirksomhed, og som vedrører bestemmelserne om de begunstigedes indrejse og ophold, samt i nødvendigt omfang direktiver om samordning af de garantier, som i medlemsstaterne kræves af selskaber til beskyttelse af selskabsdeltageres og tredjemands interesser;

ligestilling af selskaber med fysiske personer, som er statsborgere i medlemsstaterne, er for så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne om etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser, alene undergivet betingelserne i artikel 58 og eventuelt den betingelse, at der består en faktisk og vedvarende forbindelse med en medlemsstats erhvervsliv; der må derfor ikke stilles nogen yderligere betingelse, især ikke krav om nogen særlig tilslutning, som ikke også kræves af indenlandske selskaber til udøvelse af en økonomisk virksomhed, for at de kan drage fordel af disse bestemmelser; denne ligestilling er imidlertid ikke til hinder for medlemsstaternes ret til at forlange, at kapital-selskaber i deres land fremtræder under den betegnelse, der i medlemsstaten benyttes i den lovgivning, i henhold til hvilken de er oprettet, og på de forretningspapirer, der benyttes af dem i værtslandet, angiver størrelsen af den tegnede kapital;

desuden er engroshandelen med forskellige produkter i visse medlemsstater reguleret ved bestemmelser om ad-

¹⁾ EFT nr. 2 af 15.1.1962, s. 36/62

²⁾ EFT nr. 2 af 15.1.1962, s. 32/62

³⁾ EFT nr. 33 af 4.3.1963, s. 466/63

⁴⁾ Se s. 868/64 i dette nummer af EFT.

gangen til at påbegynde erhvervsvirksomhed, og andre medlemsstater vil i givet fald indføre tilsvarende bestemmelser; nærmere overgangsforanstaltninger, der tjener til at lette adgangen til erhverv og erhvervsudøvelse for statsborgere i de øvrige medlemsstater vil derfor blive fastsat i et særligt direktiv,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Medlemsstaterne afskaffer til fordel for de i afsnit I i de almindelige planer om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden og i den frie udveksling af tjenesteydelser anførte fysiske personer og selskaber – i det følgende benævnt begunstigede – de i afsnit III i planerne nævnte begrænsninger i adgangen til og udøvelsen af de i artikel 2 nævnte former for virksomhed.

Artikel 2

1. Bestemmelserne i dette direktiv gælder for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for engroshandelen bortset fra engroshandelen med lægemidler og farmaceutiske produkter, med giftstoffer og sygdomsfremkaldende stoffer samt engroshandelen med kul (gruppe »ex 611«).

2. Ved udøvelse af engroshandel forstås i dette direktiv enhver virksomhed, som udøves af fysiske personer eller selskaber, der som et sædvanligt led i deres erhverv indkøber varer i eget navn og for egen regning og videresælger varerne dels til andre handlende, grossister eller detailhandlere, dels til videreforarbejdning, dels til hvervsmæssig anvendelse eller til storforbrug.

Varen kan videresælges i samme tilstand eller efter en forarbejdning, behandling eller pakning, der sædvanligt finder sted i engroshandelen.

Engroshandelsvirksomhed kan udøves i form af indenlandsk handel, udførsel, indførsel eller transithandel.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne afskaffer navnlig de begrænsninger, som:

- a) hindrer de begunstigede i at etablere sig i værtslandet eller dér at udføre tjenesteydelser på de samme betingelser og med de samme rettigheder som indlændinge;
- b) hidrører fra en administrativ praksis, der medfører, at de begunstigede i forhold til indlændinge udsættes for en forskelsbehandling.

2. Til de begrænsninger, som skal afskaffes, hører navnlig sådanne, der indeholdes i bestemmelser, som forbyder eller indskrænker de begunstigedes adgang til etablering eller til at udføre tjenesteydelser på følgende måde:

a) I forbundsrepublikken Tyskland:

- ved kravet om et »Reisegewerbekarte«, for at kunne rette henvendelse til tredjemand inden for rammerne af dennes handelsvirksomhed (Gewerbeordnung § 55 d, som affattet 5. februar 1960 [Bundesgesetzblatt I, s. 61, berigtigelse s. 92]; Verordnung af 30. november 1960 [Bundesgesetzblatt I, s. 871]);
- ved nødvendigheden af en særlig tilladelse for udenlandske juridiske personer, der ønsker at drive næring på Forbundsrepublikkens område (Gewerbeordnung, § 12, og Aktiengesetz, § 292);

b) I Belgien: ved kravet om et »carte professionnelle« (arrêté royal nr. 62 af 16. november 1939, arrêté ministériel af 17. december 1945 og arrêté ministériel af 11. marts 1954);

c) I Frankrig: ved kravet om et »carte d'identité d'étranger commerçant« (décret-loi af 12. november 1938, décret af 2. februar 1939, loi af 8. oktober 1940, loi af 10. april 1954, décret nr. 59-852 af 9. juli 1959);

d) I Luxembourg: ved den tidsbegrænsede varighed af de tilladelser, der meddeles udlændinge i medfør af artikel 21 i den luxembourgske lov af 2. juni 1962 (Mémorial A nr. 31 af 19. juni 1962).

Artikel 4

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede efter dette direktiv får adgang til medlemskab af erhvervsorganisationer på de samme betingelser og med de samme rettigheder og forpligtelser som indlændinge.

2. Retten til medlemskab indebærer i tilfælde af etablering retten til at vælges eller udnævnes til medlem af de ledende organer i erhvervsorganisationen. Disse ledende stillinger kan dog forbeholdes indlændinge, når vedkommende organisation i kraft af en retsforordning deltager i udøvelsen af offentlig myndighed.

3. I storhertugdømmet Luxembourg giver tilhørsforholdet til handelskammeret dog ikke de begunstigede efter dette direktiv ret til at deltage i valget af de ledende organer.

Artikel 5

Medlemsstaterne må ikke yde deres statsborgere, der begiver sig til en anden medlemsstat for at udøve en af de i artikel 2 nævnte former for virksomhed nogen støtte, der vil kunne fordreje etableringsvilkårene.

Artikel 6

1. Såfremt et værtsland af dets egne statsborgere som betingelse for at påbegynde en af de former for virksom-

hed, der er nævnt i artikel 2, kræver en vandelsattest og bevis for, at de ikke tidligere har været under konkurs, eller blot et af disse dokumenter, skal denne medlemsstat for så vidt angår statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis acceptere fremlæggelsen af en udskrift af strafferegistreret eller i mangel heraf et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retlig eller administrativ myndighed i hjemlandet eller det senere opholdsland, hvoraf fremgår, at disse betingelser er opfyldt.

2. Dersom der ikke af hjemlandet eller det senere opholdsland udstedes et sådant dokument om, at der aldrig har foreligget konkurs, kan det erstattes af en erklæring under ed der af vedkommende afgives for en kompetent retlig eller administrativ myndighed, for en notar eller for en kompetent erhvervsorganisation i hjemlandet eller det senere opholdsland.

3. De i henhold til stk. 1 og 2 udstedte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 7 fastsatte frist de myndigheder og organisationer, der er kompetente til at udstede ovennævnte dokumenter og underretter omgående de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 7

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden seks måneder efter dets meddelelse, og underretter omgående Kommissionen herom.

Artikel 8

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1964.

På Rådets vegne

H. FAYAT

Formand